

Qüestió de mala sort

Aquell dia, no era com qualsevol dia lectiu, sobretot perquè havia de fer un munt de coses a més d'anar al col·legi. Gairebé no vaig tenir temps per descansar, però això no va ser el pitjor. Sens dubte, era el meu dia de mala sort, i no era ni dimarts ni tretze. Tot va començar com qualque altre dia. Plovia i jo ja arribava tard per agafar el bus que em deixaria en la porta del meu col·legi sense haver de moure un sol dit. L'aturada era just a un carrer de ca meva, però això no facilità res, perquè just quan sortia de ca meva (després d'haver baixat els tres pisos), em vaig adonar que se m'havia oblidat el meu paraigua, i els llamps m'advertiren que no podria anar pel carrer sense ell. Així que vaig tornar a pujar, saltant els escalons de dos en dos.

Aquest incident, només va ser el principi d'una sèrie de catastròfiques dissorts que va acabar per posar-me de mal humor. Com podeu imaginar, el bus el vaig perdre, i per això vaig haver d'optar per agafar-ne un altre que passava dos carrers més davant. A més, quan arribà a l'aturada del bus que m'havia perdut, em vaig adonar que aquest havia deixat de funcionar, així que vaig demanar l'hora a una senyora. Encara faltaven cinc minuts perquè l'altre bus que podia agafar més davant passés. Així que començà a córrer per a allà.

Quan vaig arribar a l'aturada sense alè, deixà de ploure. Vaig mirar quant li faltava al bus al cartell electrònic, i amb por vaig observar que aquest no funcionava. En comptes de mostrar els busos que passaven per allà i els minuts que li faltaven, els píxels anaven flotant per la pantalla formant dibuixos.

Primer de tot, es formava un gran rombe, i dedins, un quadrat estava dibuixat tocant el punt mitjà dels costats del rombe amb les seves puntes. A la mateixa vegada, aquesta figura es repetia una altra vegada dedins de l'última figura.

Com pareixia que hauria d'esperar encara una estona, es va entretenir amb aquell dibuix. Així que vaig prestar més atenció i contà que la figura més gran mesurava cinquanta punts encesos, formats per molts de píxels. Així, vaig anar calculant quan la figura més petita mesuraria cap píxel. Després de molt de mal de cap, em vaig adonar que per molt que em passés la vida dividint el primer resultat per 2 constantment, mai podria arribar a 0. Perquè fins que no arribés a infinit, el 0 no seria completament 0, sempre seria coma alguna cosa.

Quan arribà el bus, se m'oblidà del mal de cap i no em vaig aturar fins a l'última aturada, on m'esperava pujar per un pont per arribar al meu col·legi. Quan vaig arribar, em vaig trobar al meu professor de matemàtiques. Em va mirar estranyat, perquè ja hauria de ser a la seva classe. Mentrestant anàvem a classe, on tothom estaria esperant-li per entrar i asseure's, li vaig contar el que em va passar. I com m'havia mostrat molt interessada en aclarir el problema dels triangles, em va proposar un exercici quan ja gairebé terminava la seva hora. Si el aconseguia encertar abans d'escoltar el timbre de fins de classe, em convidaria a un berenar, així que vaig acceptar encantada. Només em quedaven cinc minuts quan em va donar el problema d'una de les antigues proves Cangur. El problema resava:

Tres ocells, l'Isaac, en Max i l'Òscar són cadascun al seu niu. L'Isaac diu: "Jo estic més del doble de lluny d'en Max que de l'Òscar". En Max diu: "Jo estic més del doble de lluny de l'Òscar que de l'Isaac". L'Òscar diu: "Estic més del doble de

Lluny d'en Max que de l'Isaac". Com a mínim, dos dels ocells diuen la veritat. Quin dels tres menteix?

Em vaig fer els meus esquemes per a resoldre'l, fent dibuixos de les posicions de cadascun. Això em va indicar que només els testimonis de l'Òscar i en Max coincidien, per lo tant era l'Isaac qui mentia.

El meu professor em va dir que la meva resposta era correcta, així que em va dir que si el cercava quinze minuts abans que terminés el segon pati, em donaria el meu berenar.

Jo, tota il·lusionada de que les meves desgràcies es terminessin, vaig anar tota contenta a contar-li als meus amics i esperà fins a l'hora indicada.

Quan ja era al segon pati, vaig demanar quant faltava per a que el pati acabés, i aquest va contestar que només quedaven vuit minuts. Em vaig parar en sec. Cóm era possible que m'hagués passat l'hora si el pati acabava de començar?

De sobte, vaig veure com el meu professor de matemàtiques venia amb un somriure a la cara.

És una pena que no t'hagis adonat que mai podries venir a cercar-me quinze minuts abans que termini el segon pati -va dir ell amb sorna- ja que el segon pati només dura deu minuts.

Jo em vaig començar a riure amb ell perquè tenia tota la raó del món, així que vaig sumar aquesta distracció a les meves raons per les quals aquell dia va ser el meu dia de mala sort. I les que varen venir enrere, varen ser encara pitjors.